Беседа на парастосу блаженопочившем Владики Артемију

Ваша Преосвештенства, богољубиво свештенство и монаштво, драга децо светосавска,

Сабрао нас је данас наш владика и старац око свог гроба у јединству Духа, да нас загреје својом љубављу и благослови небеским благословом. Помолили смо се данас с љубављу за покој његове душе, а он се с љубављу помолио за нас, да и ми постигнемо „јединство Духа" са Богом, као он што је постигао док је у телу био. Тако љубав струји кроз артерије и вене љубави којима смо сви повезани у Богочовечанском телу Цркве. Љубав никад не умире.

На Аранђеловдан, пре шест година, владика нас је телом напустио. На Аранђеловдан је његов шести небески рођендан. Ипак, време није умањило његово присуство у нашим срцима. Напротив, оно расте из године у годину, као и свест о светости његовог живота. Као што злато све јаче сија што се више у огњу налази, тако и владика, пролазећи кроз огањ времена, све више светли богољупцима и све већи број Срба види ту светлост. Верујем да ће је ускоро сви јасно видети.

Око душе његове је свагда било отворено и свагда гледало Свевидећег. У томе је била снага његове душе. Гледајући Свевидећег и молећи му се, душа се његова пунила небеском светлошћу. Кандило његове душе је увек било упаљено и увек пуно небеског уља љубави и добрих дела. Тако је он растао из силе у силу до мере раста висине Христове (уп. Еф. 4, 3) док се Христос није вером уселио у срце његово.

Спаситељ је дошао на свет, у греховну таму нашу, у тамницу нашу, да разбије мрак греха. Дошао је као "*истинита светлост која обасјава сваког човека који долази на свет*" (Јн. 1, 9). Наш владика је припалио своје срце и душу на том небеском огњу Господа Христа, те је зрачио Христовом светлошћу и загревао наша хладна срца својим примером и љубављу. Заиста је живео као дете светлости "*а плод светлости је у свакој доброти, праведности и истини*" (Еф. 5, 8-9), вели Свети апостол Павле. Трудио се владика да нам буде путовођ ка

Царству небеском, да нас веже, не за себе него за Христа, који је био душа његове душе, срце његовог срца и све добро његово. О, како су много грешили они који су га називали гуруом. Заиста су то синови таме.

Положивши сву наду на Бога, владика се пре свега држао праве вере. Знао је добро да је она корен свакога добра и темељ нашега спасења. Знао је да држати се праве вере значи држати се за руку Божију. Знао је да су сви наши подвизи без праве вере безвредни. За њу је био спреман и живот да положи.

Као некада Мојсије пред Израиљем, ишао је пред својом паством носећи светосавску буктињу истине Христове и љубави према Богу и роду.

У његовој личности ово наше време имало је најснажнијег чувара вере и духовности, најверодостојнијег сведока Христовог, највећег бранитеља српског имена и части, најсветијег просветитеља и учитеља, апостола, молитвеника и духовника. Својим молитвама он и данас светосавски покреће и опомиње, буди и оживљује наше успаване савести.

Сва његова велика дела и заслуге су плодови његове велике духовности, светости и неуморних молитава. Све што је учинио учинио је Божјом благодаћу, говорећи са апостолом: „*Све могу у Христу Исусу, који ми даје моћ*" (Фил. 4, 13).

Његово дело је грандиозно. Родио је и одгајио Духом Светим и Јеванђељем преко триста монаха и монахиња. Обновио и монаштвом напунио око тридесет манастира у Епархији рашко-призренској и исто толико из темеља саградио у егзилу. Обновио је српско монаштво како нико после Светог Саве није. Подигао је на десетине хиљада храмова људских душа и још увек их подиже својим молитвама из небеске Србије. Свака душа која данас прође нашој епархији - његов је храм.

Повео је борбу за чистоту вере какву ниједан епископ у васељени у наше време није.

Заузимао се свој народ и паству на Косову и Метохији како нико није.

Бранио је част свог народа како нико није. Неуморно је богослужио, проповедао, писао, тешио, исповедао, путовао по свету да би свој народ заштитио, хранио гладне, одевао наге. За сваку област његовог пастирског рада могла би по књига да се напише.

Дубоко је доживео молитву Спаситеља Небеском Оцу за цео људски род: „*Да сви једно буду, као Ти, Оче, у мени и Ја у Теби*...” (Јн. 17, 21). Молитва је била његово највеће средство у нашем обједињавању у љубави. Друга средства су били трудови на духовном препороду народа.

Био је велики родољуб, али још већи човекољубац, сејући хришћанску љубав и добру вољу међу свим људима са којима је долазио у додир, без обзира на веру, нацију, боју коже. Због тога је био вољен и цењен од свих људи који су га знали, осим непријатеља наше вере и народа. Они који су га мрзели мрзели су Христа у њему.

Сви који побожно хоће да живе у Христу Исусу, биће гоњени. (II Тим, 3, 12; Дела Ап. 14, 22), вели апостол Павле. Као истински слуга Христов и владика је био гоњен. Крст прогона носио је смирено и изнео га до своје Голготе. Устали су на њега и светски моћници и наши државни моћници и шиптарски терористи и лажна браћа и лажна духовна деца. Примајући ране за Христа, он се радовао, говорећи са апостолом: “*Радујем се у своме страдању, јер довршујем недостатак невоља Христових на телу своме за тело Његово, које је Црква*” (Кол. 1, 13). За своје непријатеље се молио као за своје највеће добротворе. Благодарио је Богу на свему.

Зато је од Господа примио велику благодат духовног васкрситеља српског народа, највећег после Светог Саве и Светог Владике Николаја. Без жртве нема ничег великог. Дај крв и прими Дух - веле свети оци.

Имајући пред очима његов пример, потрудимо се, драга браћо и сестре, да и ми живимо његовом вером, да се напајамо његовим идеалима, храброшћу, самоодрицањем, крстоношењем, љубављу према Богу и људима. *Владајмо се као што приличи нашем звању у које смо позвани, са сваком понизношћу и кротошћу, с трпљењем, трпећи један другога у љубави, старајући се држати јединство Духа*

у свези мира (Еф. 4, 1-3). Тако ћемо показати да заиста волимо нашег владику и да смо истинска чеда његова, синови светлости.

Нека нам у томе сам наш владика и старац буде помоћник својим молитвама пред престолом Творца. Амин, Боже дај.

Нека му је слава и вечни покој! Амин.